

Iartă-mă. Pălăvrăgesc tocmai când am spus că nu o voi face.
Vino. După cum spune Domnul, „Aventura ne așteaptă“.

Al tău anonim,
Londra, Anglia
1955

→ CAPITOLUL UNU ←

PRIMA ÎNTÂLNIRE

În inima Londrei de Vest, pe o alee vizavi de Baker Street nr. 221B, un băiat slăbănog pe nume Ozzie stătea lângă o pălărie răsturnată, privind cu tristețe în ochii trecătorilor. Alături de el, prietenul său cel mai bun, Wiggins, fredona o melodie cu fals entuziasm.

*Acum sunt captiv pe țărmul spaniol,
Unde tunuri asurzitoare tună de zor,
Încoronați-mi dorința, îndepliniți al meu dor,
O fată frumoasă și un urciur de lichior.*

Deși era aprilie târziu, aerul răcoros și umed nu prevestea deloc primăvara. Doar vântul, purtând mirosul slab al florilor de magnolie, sugera o schimbare de anotimp. Ozzie tremură în haina lui subțire și se străduia să tușească în timp ce Wiggins se aplecă pentru a verifica pălăria și conținutul ei. Tot două monede de un penny. Trecătorii nu erau prea generoși astăzi.

*Când voi fi mort și în mormânt,
Cu toate grijile zburând și dispărând,
Încoronați-mi dorința, îndepliniți al meu dor,
Așezați-mi pe mormânt un urciur de lichior.*

Lipsit de entuziasm, cântă un ultim vers înainte de a se așeza pe alee, lângă Ozzie.

– Au trecut săptămâni de când Domnul nu ne-a mai chemat pentru un caz. Vocea m-a lăsat și aproape că am rămas fără bani. Wiggins își scutură capul. Stomacul său protestă. Cum se așteaptă Domnul să supraviețuim dacă nu ne plătește? În curând ne vom întoarce la șobolani prăjiți.

Ozzie se îngrozi la acest gând.

– Mai degrabă mănânc toată ziua cartofi decât să mănânc încă un șobolan. Sunt prea osoși.

– Nu și dacă nimerești unul grăsan. Vei prinde câțiva mai grași pentru noi, nu-i așa, Shirley?

Wiggins își scărpină dihorul pe spate, în vreme ce acesta zăcea tolănit în poala lui.

– Au trecut prea multe săptămâni, fu de acord Ozzie. Privi în sus, către ferestrele apartamentului lui Sherlock Holmes. Fără aventuri, fără o activitate a minții. Nu pot aprecia dacă Domnul nu a avut nici un caz sau dacă le-a rezolvat fără noi.

Gândul din urmă stârni un amestec de sentimente în sufletul lui Ozzie, ultimul dintre ele fiind destul de clar. Oare Domnul îl evita pe *el* în mod particular?

Chiar în acel moment, silueta distinctă a lui Sherlock Holmes – înaltă și zveltă, cu un nas proeminent, asemenea unui

cioc – coborî la etajul al doilea, în biroul său. Își fuma pipa din lut și părea adâncit în gânduri.

Ozzie oftă și scoase un mic volum din buzunarul interior al hainei sale.

– Ce zici de puțin antrenament, Wiggins? Dădu o pagină și citi titlul: *Omul cu masca de fier*.

– Te rog, Oz, fără lecții de citit acum. Lucrurile stau suficient de prost. Wiggins ridică pumnii în semn de protest.

– Dar devii destul de bun, amice. Recunoști majoritatea cuvintelor. În scurt timp, vei citi o carte de unul singur.

– Îmi place să aflu poveștile, Oz, și nu mă deranjează să citesc. Dar rostind cuvintele cu voce tare, ei bine, mă face să mă simt ca un prost.

– Nu te vei simți prost dacă vei învăța să citești, Wiggins.

Pe când cei doi vorbeau, un cupeu tras de doi cai înaintă pe Baker Street și se opri în fața clădirii 221B. Cei doi prieteni se ridicară în picioare și priviră cum un bărbat slab, mai în vârstă, purtând pălărie și o haină neagră, coborî din trăsură.

Ozzie împietri când bărbatul se întoarse în direcția lor. Fruntea boltită, chipul adâncit și ochii profunzi de reptilă erau inconfundabili. Un zâmbet reptilian se întinse pe buzele subțiri ale bărbatului înainte de a intra agale la numărul 221B.

Ozzie fu străbătut de un fior – nu din pricina faptului că cel mai periculos bărbat din întreaga Anglie îl fixase cu o privire dură. Familiaritatea privirii fu cea care îl vlăgui.

– Acela era profesorul Moriarty! exclamă Wiggins. Și a intrat în clădirea domnului pur și simplu. Neanunțat! Nu are nici un sens.

Ozzie încuviință.

– Să-l urmărim.

Precauți, băieții traversară Baker Street și intrară pe aceeași ușă. Urcară treptele. Oprindu-se în hol, ascultară o conversație care deja începuse.

– Tot ce am de spus ți-a trecut deja prin minte, spuse Moriarty.

– Atunci este posibil ca răspunsul meu să se fi intersectat cu al tău, replică Holmes.

– Te ții tare?

– Absolut, spuse fără ezitare Holmes.

Wiggins se concentrează pe când cei doi bărbați discutau într-un fel de cod de propoziții neterminate. Deși sensul cuvintelor nu era clar, băiatul simți mesajul care se ascundea dincolo de ele: Moriarty se săturase de intervențiile lui Holmes și îl amenința.

– Trebuie să o lași baltă, domnule Holmes, spuse Moriarty, chiar trebuie.

Inima lui Ozzie tresări. „Acesta este sfârșitul“, gândi el. S-au săturat unul de celălalt. Moriarty apăruse fără veste pentru întâlnirea dinaintea bătăliei finale. Simți cum rămâne fără suflu și scoase ușor flaconul cu ulei din ficat de cod din haina sa, apoi sorbi adânc.

Când fu limpede că discuția se încheiase, Wiggins îl trase pe Ozzie în josul scării și apoi în stradă. În timpul ăsta, șoferul masiv al lui Moriarty se întoarse, coborî din trăsură și îi amenință cu pumnul. Era pe cale să-i urmărească, dar băieții zburară în jos pe Baker Street, rapizi asemenea unor iepuri.

→ CAPITOLUL DOI ←

UN ATENTAT ASUPRA
VIEȚII LUI HOLMES

Câteva momente mai târziu, Ozzie și Wiggins priviră agitați după colțul lui Dorset Street și îi zăriră pe Moriarty și pe șoferul său plecând. Ușurați, se întoarseră pe alea de vizavi de apartamentul lui Holmes.

– Se pare că Domnul are probleme.

Ochii căprui ai lui Wiggins sclipiră de îngrijorare. În tot timpul în care lucrase pentru Sherlock Holmes, nu își imaginase niciodată că marele detectiv ar putea avea nevoie de ajutorul bandei pentru *propria* protecție.

Ozzie fu de acord.

– Moriarty s-a săturat ca Domnul să se amestece în planurile sale. Dar trebuie să fie ceva mai mult decât atât. Moriarty nu apare pur și simplu și amenință. Îi trimite pe alții pentru asta.

– Ce crezi că se întâmplă?

Ozzie dădu din cap.

– Domnul Holmes a plănuit ceva împotriva lui Moriarty. Nu sunt sigur ce.

Încă se simțea răvășit după vederea dușmanului lui Holmes. Își aminti cum, în timpul coborârii în subteran în cazul Calico Finch, după ce Moriarty fusese descoperit și fugise printr-un tunel, Ozzie îl urmărise. Sau Moriarty îl chemase? Detaliile erau încețoșate, dar Ozzie înțelesese că fusese atras de bărbat din motive pe care nu le putea explica, nici măcar lui însuși. Simțise o căldură stranie în prezența lui Moriarty, aproape paternă, când acesta îi oferise lui Ozzie șansa de a se alătura organizației sale. Wiggins fusese martor la o parte din acea întâlnire, iar mai târziu, când îi ceruse socoteală lui Ozzie, se îndoise de loialitatea prietenului său. Ozzie știa că Wiggins nu înțelegea ce se întâmplase. De fapt, nici Ozzie nu știa încă. Oare chiar își dorea să îl urmeze pe Moriarty? Oare el îi putea oferi grija și atenția de care Holmes nu părea să fie în stare?

Wiggins studie expresia prietenului său.

– Te gândești la el, nu-i așa?

Ozzie se scărpină în cap.

– Tot acel schimb de replici, Wiggins, a fost... straniu, a fost... nu eram eu însumi.

Wiggins făcu o pauză, dar apoi zâmbi și îl înghionti ușor în umăr pe Ozzie.

– Ești vechiul meu prieten.

Ozzie îi întoarse ghiontul și zâmbi. Totuși, încrederea prietenului său în el nu alunga sentimentul straniu pe care i-l oferise revederea lui Moriarty.

În timp ce băieții vorbeau, un bărbat purtând veșminte militare pășea în josul aleii, către ei. Purta pantaloni din stofă și o haină asortată, cu o croială vânătorească. Arăta ca un om

înstărit de la țară sau un participant la o partidă de vânătoare. Ozzie mai văzuse asemenea veșminte în timpul călătoriilor sale prin Oxfordshire, când o căutase pe mătușa sa de-a doua, Agatha. Sub brațul său drept, bărbatul purta un sul lung și îngust de stofă, legat la ambele capete. Se opri lângă o ușă chiar vizavi de 221B, scoase o cheie din buzunar și intră în clădire.

Băieții se holbară în urma lui. Ozzie citi anunțul unui agent imobiliar pentru închiriere afișat la etajul al doilea.

– Nu l-am mai văzut pe individul ăsta înainte. Poate că a închiriat recent spațiul.

– Nu avea straie de croitor. Deci, de ce căra un sul de stofă? întrebă Wiggins.

– Bună întrebare, amice...

Înainte ca Ozzie să își poată da cu părerea, bucăți de țiglă căzură de sus, împrăștiindu-se pe alea din jurul lor.

Wiggins privi în sus.

– Cred că a urcat pe acoperiș.

Ozzie verifică ușa. Bărbatul uitase să o încuie în urma sa. Cu băgare de seamă, Ozzie o deschise. Nezărind pe nimeni în hol, îi făcu semn lui Wiggins să îl urmeze.

Băieții urcară în liniște treptele, aruncând câte o privire la fiecare nivel înainte de a urca mai departe. Nu era nimeni pe casa scării, ușile de la fiecare etaj erau întredeschise, iar camerele pustii. La ultimul etaj, o scară din fier se înălța către o ușă din tavan. Ușa fusese lăsată deschisă. Băieții puteau vedea cerul.

Rămaseră în tăcere și ascultară, dar nu auziră nimic.

Ozzie își puse un picior pe prima treaptă a scării, apoi se opri.

– Ești sigur că poți să urci, Oz? șopti Wiggins.

Nu era nici un secret că lui Ozzie îi era frică de înălțimi, lucru pe care îl descoperise în timpul cazului Fantasticilor Zalinda.

Încuviință și urcă încet. Wiggins îl urmă.

Ozzie aruncă o privire, dar ușa deschisă în sus îi bloca vederea. Tot ce putea zări era un zid din cărămidă de aproape un metru, care părea să înconjoare acoperișul. Nu aveau altă opțiune decât să urce.

De îndată ce o făcură, îl zăriră pe bărbatul cu costum de stofă așezat în poziția unui vânător, privind către apartamentul lui Holmes. Sulul de stofă pe care îl cărase cu el zăcea derulat pe acoperiș. Brațele sale țineau o carabină cu o țevă lungă și subțire, care era ațintită direct spre fereastra biroului lui Holmes.

În timp ce Wiggins medita la ceea ce ar putea face, Ozzie făcu patru pași mari, luă bucata de stofă și o aruncă peste capul individului înarmat. Urmându-l, Wiggins luă sfoara care ținuse stofa împăturită și o legă în jurul gâtului bărbatului. Încă ținând arma cu o mână, bărbatul încercă să arunce stofa de pe capul său cu cealaltă. Ozzie și Wiggins rămaseră fermi pe poziție. În timpul luptei, pușca scoase un fâșăit straniu, urmat de o spărtură, înainte de a cădea pe jos.

Ozzie o lovi cu piciorul, azvârlind-o departe de ei, în timp ce bărbatul blestema și bâjbâia cu disperare în căutarea armei. Băieții își dădură seama că nu-l puteau ține, așa că săriră înapoi și zburară prin ușa deschisă, în josul scării.

Când ieșiră din clădire și porniră în goană pe alee, fură întâmpinați de Holmes, care alergă către ei de pe partea opusă a străzii. În mână avea un pistol.

– Bărbatul cu pușca pneumatică este încă acolo? întrebă el grăbit.

Ozzie și Wiggins întârziău cu răspunsul. Domnul Holmes îi avertizase în repetate rânduri să nu intervină în situații periculoase.

– Răspundeți-mi, ordonă Holmes.

Băieții încuviințară.

– Am auzit glonțul ricoșând din fațada clădirii mele.

Trecând pe lângă băieți, Holmes intră în clădire și urcă în fugă treptele. Băieții îl urmară. Când ajunseră pe acoperiș, Holmes privea în spatele clădirii, văzându-l pe bărbatul în costum de stofă alergând pe o alee și urcându-se într-o trăsură ce îl aștepta. Într-o mână avea un mic sul de material.

Holmes se întoarse către băieți.

– Ar trebui să vă cert pentru că v-ați pus din nou în pericol.

Cei doi amici parcă intrară în pământ sub privirea lui ageră, ca de șoim.

– Dar atunci aș părea nerecunoscător față de voi, pentru că mi-ați salvat viața. Holmes îi bătu ușor pe umăr pe fiecare. Bărbatul pe care l-ați atacat este colonelul Moran, un lunetist, cel de-al doilea cel mai periculos individ din Londra – și asociatul principal al lui Moriarty. Puțini și-au măsurat forțele cu el și au supraviețuit. De data asta am fost norocoși.

Wiggins și Ozzie se priviră speriați de descrierea detectivului.